

ה: הוספות ר"ד

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

מסורת הש"ס

איבעיא ליה מהו לבעול בתולה בשבת, ופסיק לומר דהולכתא מותר לבעול בתולה בשבת

זה גודל. פי' בקונטרס לענין בהן יד למזרע ואין נראה דאם כן היה ליה למימר זה בהן ועוד דאפילו לא ממלק מני משוי על בהן שהוא קר מכול ונראה דלענין קמילה קאמר דמתן (מנחות דף יא.) מוחק בגדול ממעלה אבל בידו אחרת לא יוכל לעשות דקעתי עבודה זמינ:

בהו לבעול בתולה בשבת. חף על גב דתקני שמהא בתולה נשאת דבריה מכל מקום אם אירע לו שלא בעל בליל חמישי לא חיוביה חמסיס להמתין עד יום חמישי אחר או עד יום ג' להכי בעי אם מותר לבעול בשבת אם לאו אע"ג דתניא לעיל ומפרישין חתן מן הכלה לילי שבת תחלה מפני שהוא עושה חבורה ותניא נמי בדרך גרימתו בין כך ובין כך לא יבעול לא בערב שבת ולא כו' פי' בקונטרס דלא היה ידע לה א"י ידע לה ובעי אחרת דהא דאיתא למימר דפליגי בה ר' יהודה ור"ש ומייהו על כרחך נראה דלא ידע הנרייתא דחיישינן שמא ישחוט כן עוף דאי הוה ידע לה מתי קמיבעיא ליה הא בהא לא פליגי ר' יהודה ור"ש והא דלא פשט מיהו לבסוף משום דמשכח תנאי דפליגי עליה: **דב' מופקד פקיד או חבורי מיהבר.** טעמא דחבורה לא כפרש"י דפירש בפרק שמונה שיעים (שבת קז.) כתיב משום לזבע גבי ח' שריס דמתא הוה נזר הדס אע"ג שלא יאל וקשה לר"י דכלא טריפות (פולין מ"ו.) כשעשתא דרישא פניא ושאר שקלים ורמשיס עד שיאל מהס דא והשתא התם מתי לזבע איכא חל ליה ליה עור וה"ג מתי לזבע איכא בהך חבורה וכן גבי חבורה דמילה לא שייך לזבע ועוד דעל כרחך לשמואל איכא טעמא אחרינא דפרק כלל גדול (שם עה.) וס' קאמר דשחוט לא מחייב משום לזבע אלא משום נטילת נשמה אלתא טעמא דחבורה הו' משום נטילת נשמה דקאמר שמואל התם ורב דאמר משום לזבע חף משום לזבע חף קאמר ונטילת נשמה אין לפרש דטעמא משום הכחשה שמחישו ונטילת קנת נשמהו דהכא אין לריך לחלושות האשה ומיהו איסורא דקאמר הכא איכא למימר דהויא דריבא אכל גבי מילה משמע דאיכא איסורא דאורייתא כהואילא דלמרינן בפרק ר' אליעזר (שם קג.) האי אומנא דלא מיין סנתתא הוה ומעברין ליה פשיטא מדקא מחללין שבת עליה מהו דמתא דם מופקד פקיד קמ"ל דחבורי מיהבר ואי הוה משום החלשה ליכא חיובל שבת דהויא מלאכה שאין לריבה לגופה דאין לריך להחליש התיעוק ונראה לר"ת לפרש דהואילא דם חשיבה נטילת נשמה כי הדס הוא הנפש וכשנטול מקצתו נטול מקצת נשמה וקשה לר"י דאמר"י בפרק כלל גדול (שם עה.) וס' גבי הזד חלוון והפועלו וליחייב נמי משום נטילת נשמה ומשני מתעסק הוא אכל נטילת נשמה דלא כמר דאית ביה נשמה טפי נוחל ליה כ"י ולפי זה חלוון שזבעין בו הוא מופקד פקיד ועל אוחו אינו חייב משום נטילת נשמה ועל שאר הדם שמוזכר חשיב ליה מתעסק:

לדם הוא צריך ושרי. וא"ת והא פסיק רישיה הוא לענין הפתח ו"ל שיכול להוציא הדם בלא עשיית הפתח פי' ר"ת שצריך להוציא הדם של חבורי מיהבר אי' לדם הוא לריך ואסור חף על גב דהויא מלאכה שאינה לריבה לגופה דשריא במקום זערא גבי מורסא הכא גבי מזהו אסור ולקמן נפרש הא דפריך ממפסי מורסא לפירושו ור"י מפרש לדם הוא לריך שצריך לרשות אם היא בחולה: **אם תימצי** יוסר האבה כרבי יהודה בקלקל הוא אצל הפתח ושרי. פי' דרבי יהודה אית ליה דמקלקל בחבורה טעור חף על גב דפטור אבל אסור מותר לכתלה משום דאיכא מרתי מקלקל בחבורה ודבר שאינו מתכוין וקשה דנכריה אסר ר' יהודה אע"ג דאיכא תרתי דאין מתכוין ומקלקל נמי הו' כדאמרינן בשילהי פ"ק דתגיגה (דף י.) דמוקי הך דמופר גומא ואין לריך אלא לעפרה דפטור אפי' כ"י יהודה דמחייב מלאכה שאינה לריבה לגופה וטעמא דפטור משום דמקלקל הו' ובפרק י"ט (גיטא ג.) וס' אסר רבי יהודה קירוד חף על גב דאין מתכוין ומקלקל ויש לומר דהכא שרי טפי משום דאיכא נמי מזהו ח"י' שלא במקום מזהו נמי היכא דאיכא תרתי שרי וגיב חרין יש להעמיד כגון שאינו מקלקל לגמרי אלא מתקן קנת דמשוי גומות מנד אחד וגבי קירוד נמי במה שמזו"א דם מיקל לבכמה קנת כמו ד הקה"ס: **ארת"ל** האבה כרבי יהודה בקלקל בחבורה הוא בו' משמע דאי הלכה כרבי שמעון שרי אפילו הוא מתקן כיון דאין מתכוין וקשה דבשילהי פרק ספק אכל (בבב"ב ע.) וס' אומר לרבי שמעון הואיל ומקלקל בחבורה חייב מתעסק נמי חייב ומאי שנא דאין מתכוין פטור רבי שמעון בחבורה טפי מתעסק וי"ל דמתעסק שמתכוין למלאכה לא מופקד בשבת אלא משום דאין זה מלאכת מחשבת ומשום הכי חייב לרבי שמעון מתעסק בחבורה כמו מקלקל בחבורה דמחייב רבי שמעון אע"ג דאין זה מלאכת מחשבת ולהכי מליין ליה במקלקל

יניח אלבעו. שהיא שפוייה כיהל: מ"ע. כלומר במאי דומות כיתדות: אי נימא דמקלקל. שמתולקות זו מזו ואינן מחוברות יחד: **חדא חרד למילפסי.** קושיא היא. כל אחת יש בה לורך ואף בלזריכי גבוה: זו וזו. מן הקטנה מודדין וזת של חושן: זו קמילה. מאכזב שאלא הקטנה מתחילין לקמון חופה שלש אלבעות על פס ידו הקמילה והאמה והאלכזב וקומץ: זו אמה. מהגדולה מודדין אמת בנין ואמת כלים: זו אלבעו. לתמן דמיס של טעמא דכתיב ביה באלבעו (ויקרא ד.) זו גודל. לבחן יד דאהרן (שם ה.) ודמזרע (שם ד.) משוטים. אגוישיד"ש בלע"ז: אליס. כשר שצוקף האחין: כנווס. חסילה לאכריס. רכות ודקות ליכות מכולס. והכי נמי אמרינן במסכת ע"ז (דף נח.) האי עובד כוכבים דחרין רישא שרי למילל אפילו מריס אודניה ואע"ג שממהר לזבול: **כנוס לבעול כספלה.** לא שמיע ליה הך ממתינא דלעילוי. א"י שמיע ליה ומיבעיא ליה הלכה או אין הלכה: **מופקד פקיד.** כמו פקדון כנוס ועומד ואינו נבלע בדופני הרחם להיות יולדתו על ידי חבורה אלא שהפסח עשול בפניו ופותחין לו ויואל: או חבורי מיהבר. דם בחולה אלא היואל על ידי חבורה הוא כל שהדופן מתפרק מתכניו: **אם סימני לומר מופקד פקיד.** ואין בו משום חבורה כיונה המזוילא למאי לדם הוא לריך ומתכוין להוציא: **ושרי.** דהא מופקד פקיד: או **דלמא לפתח מסיכין.** והכי הוה כננין ואסור: **ואם סימני לומר לדם הוא מסיכין.** ולא לפתח ומיהו על כרחך פיתחא ממילא הו': הלכה כרבי יהודה. דבר שאין מתכוין ואסור: או כר"ש. ומתיר. וא"ת פסיק רישיה ולא ימות הוא הא פריכין לה לקמן וי: ומשינין יס שבקישין כהטיה ואין דם יולא ויחף אין פתח נפתח הלכך לאו פסיק רישיה ולא ימות הוא: **ואס"ל הלכה כרבי יהודה.** אכתי איכא למיבע דקיימא לן (שם ד' ק.) כי אמר רבי יהודה במתקן אבל במקלקל אינה מלאכה ויש לשאלו על פתח זה אם תקון הוא אלא או קלקול הוא אלא שזה המילה חשיבה מן הבעולה: **ואס"ל מקלקל הוא ל"ג.** דאי מקלקל לדברי הכל מותר שאין לך מקלקל חייב אלא חובל ומבעיר דליבא דרבי שמעון והכא לאו חובל הוא דהא בחט"ל דם מופקד פקיד בעי לה ואי"ל: **ודם ממיילא קא הוי.** הוא אינו מתכוין להוציא אבל הוא יולא ונמלאת חבורה נעשיית שלא ככוונה: **הלכה כרבי יהודה.** דבר שאינו מתכוין ושמה מתקן הוא ואסור: או **הלכה כר"ש.** דבר שאין מתכוין ומותר: **ואם סימני לומר הלכה כרבי יהודה.** קלקול הוא ומותר או תקון הוא ואסור ואפי' אם קלקול הוא יש למזואל ד איסור אם דבר שאין מתכוין סבירא לן כר"ש דמחייב דאמרין כל המקלקלין פטוריין חוץ מחובל ומבעיר ואוקימנא כר"ש בפרק האורג (שם קז.): **הלכה כרבי יהודה במקלקל.** ומותר דכי אמר רבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור נמתקן אבל במקלקל לא אמר: או

(א) מנחות י"ג. (ב) ומ"ד ד"א ויטא פ"ד. (ג) גיטא כ"ג. (ד) שבת ט"א. (ה) ש"ד. (ו) דף נ"ג. (ז) וישי' תוסי' בטריות כ"ד. (ח) ד"ה וישי' ו. (ט) ל"ח ע"ס ה"א ל"פ"ח.

גליון הש"ס

נפ"א או חלבה כ"י ואב"ר ש"א"ס אב"ר. פי' פסיקוס. כה ע"כ מריה לא אפ"ר.

לעניו רש"י

אגוישידי"ש. סחודרה.

מוסף רש"י

זו זרת. אלבע קטנה ממנה מתחיל הרחם. וי"מ למדע משן זרת אריכה ומתו"ה י"א. זו קמיציה. ממנה מתחיל הקימץ. מלימא אלבע שאלא הקטנה (שם.) זו אמה. ממנה מודדין כל אמות הענין והכלים לפי שהיא ארוכה מטובל ושתי אמות היו בשנין הכירה. שתי מקלקל שכן אמה וכן מודדין אמות הענין ואותן מקלקל ממזדו פחותו אלבע שהוא חרין (שם.) זו אלבעו. לטובל הכין אלבעו כדס (שם.) זו גדולה. לכוונת דמזרע (שם.) דבר שאין מתכוין ומותר. והכי להלכת עלמא קא חטין (האורח ד"ב ע"י.) הפרדס ע"י י"ד.